

Sygn. akt III AUa 1349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Irena Goik SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adameczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w Katowicach

sprawy z odwołania B. S. (B. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Gliwicach z dnia 19 lutego 2013 r. sygn. akt VIII U 2650/12

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej B. S. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSA I. Goik /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 1349/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w Z. zobowiązał ubezpieczoną B. S. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 kwietnia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku w wysokości 3.024,72 zł oraz odsetek za okres od 18 kwietnia 2011 roku do 29 czerwca 2012 roku w kwocie 342,94 zł. Kolejną decyzją z dnia 13 lipca 2012 roku zobowiązano ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za okres od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku w wysokości 2.144,28 zł.

Ubezpieczona w odwołaniach domagała się zmiany zaskarżonych decyzji, podnosząc zarzut naruszenia art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ w ramach stosunku prawnego, łączącego ją z płatnikiem, faktycznie wykonywała działalność twórczą w rozumieniu art. 8 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, który to stosunek był umową o dzieło oraz naruszenia § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 roku w sprawie szczegółowych zasad zawieszenia i zmniejszania emerytury i renty, poprzez niewłaściwe jej zastosowanie w sytuacji, gdy zgodnie z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczona jako osoba, która ukończyła 60 lat, była zwolniona z obowiązku zawiadamiania o podjęciu działalności przynoszącej dochód i o wysokości tego dochodu, albowiem art. 104 ust. 1-5 nie stosuje się do działalności twórczej.

ZUS wniósł o oddalenie odwołań, albowiem ubezpieczona, będąc uprawniona do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego w zbiegu z emeryturą, podjęła pracę i osiągnęła przychód. Zgodnie z art. 26 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, osoba traci prawo do renty powiększonej o połowę emerytury albo emerytury powiększonej o połowę renty w przypadku osiągnięcia jakiegokolwiek przychodu powodującego zawieszenie lub zmniejszenie prawa do świadczeń. W dniu 11 grudnia 2002 roku organ rentowy poinformował ubezpieczoną o zasadach wypłaty świadczeń zbiegowych.

Na decyzjach znajdowały się również stosowne pouczenia.

Sąd Okręgowy w Gliwicach - Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 2650/12 w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 29 czerwca 2012 roku w ten sposób, że stwierdził,

iż B. S. nie jest zobowiązana do zwrotu pobranych świadczeń za okres od 1 kwietnia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku w wysokości 3.024,72 zł wraz z odsetkami, a w pkt 2 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 13 lipca 2012 roku w ten sposób, że stwierdził, iż B. S. nie jest zobowiązana do zwrotu pobranych świadczeń za okres od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku w wysokości 2.144,28 zł, w pkt 3 zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

na rzecz B. S. kwotę 120,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności akt organu rentowego, informacji Miejskiego Ośrodka Kultury w Z., przesłuchania ubezpieczonej, Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny.

B. S. urodziła się w dniu (...). Od 1 marca 1988 roku pobiera rentę z w związku z chorobą zawodową, a od (...) jest uprawniona

do emerytury i od tej daty pobiera rentę w zbiegu z połową emerytury. W dniu 12 grudnia 2002 roku ubezpieczona odebrała pismo z ZUS zawierające informację o zmianie stanu prawnego w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

W pkt II zawarto informację, że ustawa zachowuje możliwość pobierania półtorakrotnego świadczenia „wyłącznie dla świadczeniobiorców, którzy nie osiągnęli przychodu - bez względu na jego wysokość”. Przychodem powodującym zawieszenie prawa do renty wypadkowej jest między innymi przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego oraz służby, a także z tytułu zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Ubezpieczony jest zobowiązany do powiadomienia organu rentowego o osiągnięciu przychodu.

W kolejnych decyzjach znajdowały się informacje, że w przypadku osiągnięcia przychodu przez osobę pobierającą świadczenie zbiegowe przysługuje jedno ze świadczeń - wyższe lub wybrane. Na decyzjach znajdowała się również informacja, że zasady zawieszania i zmniejszania świadczeń nie mają zastosowania do emerytów - kobiety, które ukończyły 60 lat.

Ubezpieczona w toku przesłuchania przyznała, że do czasu otrzymania decyzji o zwrocie nienależnie pobranych świadczeń nie czytała pouczeń znajdujących się na decyzjach. W roku 2002 nie przypuszczała, że kiedykolwiek podejmie pracę. Dziewięć lat później zwrócono się do niej z pytaniem, czy w ramach domu kultury nie poprowadzi kółka dziennikarskiego z dziećmi. Wyraziła na to zgodę, tym bardziej, że zasadniczym celem jej działalności było wznowienie wydawania biuletynu. Jej praca polegała na tym, że raz na tydzień spotykała się z dziećmi, omawiała przedstawione materiały dziennikarskie, po czym zabierała pracę do domu, poprawiała otrzymane materiały, przeprowadzała autoryzację i współpracowała przy wydawaniu biuletynu (...), kompletowała fotografie. Po rezygnacji z pracy w domu kultury, co nastąpiło po otrzymaniu zaskarżonej decyzji, biuletyn przestał się ukazywać.

Praca w domu kultury była świadczona na podstawie umowy zlecenia zawartej na okres 1 miesiąca w kwietniu 2011 roku i maju 2011 roku oraz w dniu 22 czerwca 2011 roku na okres do 31 grudnia 2011 roku z wynagrodzeniem 1.604,88 zł płatnym co miesiąc w ratach po 267,48 zł. Kolejną umowę zlecenia zawarto od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku na takich samych warunkach.

Ubezpieczona twierdziła, że otrzymane wynagrodzenie stanowiło honorarium z tytułu działalności twórczej, ponieważ zasadniczym celem jej pracy z dziećmi było wznowienie wydawania biuletynu. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom ubezpieczonej. Do wznowienia wydawnictwa faktycznie doszło, a praca z dziećmi była jednym z elementów procesu redakcyjnego tej publikacji. Prawo do emerytury lub renty nie ulega zawieszeniu lub zmniejszeniu na podstawie art. 104 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) tylko wówczas, gdy ubezpieczony osiąga przychód w postaci honorariów z tytułu działalności twórczej w rozumieniu art. 8 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyrok SN z dnia 14 lipca 2005 roku, sygn. II UK 304/04), co oznacza, że jest osobą, która tworzy dzieła w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografiki, twórczości audiowizualnej, choreografii i lutnictwa artystycznego oraz sztuki ludowej, będące przedmiotem prawa autorskiego. Pismo (...) ukazywało się jedynie w okresie, kiedy ubezpieczona prowadziła z dziećmi zajęcia w ośrodku kultury. Innego wynagrodzenia za pracę przy wydawaniu biuletynu nie otrzymywała. Praca w domu, związana z przygotowaniem materiałów do druku, zajmowała dużo więcej czasu. Wydawcą czasopisma był DOK K., a więc placówka, w której ubezpieczona prowadziła zajęcia. Prawa autorskie należały do wydawnictwa i autorów. Zdaniem Sądu Okręgowego, przychód uzyskany z tytułu umowy zlecenia można potraktować jako przychód z działalności twórczej.

Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, który to reguluje pojęcie nienależnego świadczenia i zasady zwrotu tych świadczeń. W ustalonym stanie faktycznym istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy jest zbadanie, czy zaszły przesłanki z art. 138 ust. 2 pkt 1, zgodnie z którym za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się świadczenia wypłacone

mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Gdyby przyjąć, że uzyskany przychód uzasadniał jednak wstrzymanie wypłaty świadczenia, to konieczne jest ustalenie, czy B. S. została prawidłowo pouczona o braku prawa do pobierania emerytury. Z ustalonego orzecznictwa sądowego wynika, że „pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie powoduje brak prawa do świadczenia (art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, j.t. Dz. U. z 2004r. nr 39, poz. 353 ze zm.), może polegać na przytoczeniu przepisów określających

te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść

do własnej sytuacji.” (wyrok SN z dnia 14 marca 2006r., sygn. I UK 161/05). Ubezpieczona od 2002 roku otrzymała wiele decyzji z organu rentowego. Nawet, gdyby przeczytała pouczenie znajdujące się na informacji z grudnia 2002 roku, to przyjąć trzeba, że nie pamiętałaby po upływie 9 lat jego treści. Faktem jest, że na kolejnych decyzjach znajdowała się informacja, że świadczenie zbiegowe (renta z tytułu choroby zawodowej lub wypadku przy pracy w związku z emeryturą) nie przysługuje w razie osiągnięcia przychodu,

ale pouczenia takie znajdowały się w sąsiedztwie informacji, że zasady zawieszania świadczeń nie mają zastosowania w przypadku kobiet, które ukończyły 60 lat, a nadto

nie zawierają informacji, co stanowi przychód. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 17 października 2006 roku stwierdził, że brak pouczenia ubezpieczonego o tym, co uważa się za przychód emerytów ma istotny skutek prawny.

Oznacza to, że gdyby ubezpieczony w tym zakresie uzyskał pouczenie, to miałby możliwość takiego ukształtowania swojej aktywności zawodowej, aby nie narazić się na konieczność zwrotu nienależnie pobranego świadczenia

z ubezpieczenia społecznego. Podobnie wyrok SA w Katowicach w wyroku z dnia 7 czerwca 2001 roku w sprawie III AUa 1996/00). Nie bez znaczenia pozostaje również ta okoliczność, że B. S. w roku 2007 ukończyła 60 lat, a kwestia

osiągania przychodu przez osoby, które ukończyły 60 lat (kobieta) i 65 lat (mężczyzna) i uprawnione do pobierania świadczeń zbiegowych, była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który dopiero w uchwale z dnia 27 kwietnia 2005 roku w sprawie II UZP 1/05 zajął stanowisko, że prawo do pobierania emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) jest wyłączone w przypadku osiągnięcia przez uprawnionego przychodu, z którym łączy się obowiązek ubezpieczenia społecznego - niezależnie od jego wysokości - także wtedy,

gdy emeryt (mężczyzna) osiągnął wiek 65 lat (art. 26 ust. 3 wymienionej wyżej ustawy

w związku z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - t.j. Dz. U. z 2004r. nr 39, poz. 353 ze zm.).

Zdaniem Sądu I instancji, ogólnikowe pouczenie zawarte w decyzjach o braku prawa do pobierania renty z ustawy wypadkowej z emeryturą przyznaną na podstawie ustawy emerytalno-rentowej nie spełniało wymogów z art. 138 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia

1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, a co za tym idzie, odwołanie uwzględniono

na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie prawa materialnego,

a to art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o rentach i emeryturach z FUS

(t.j. Dz. U. z 2009r. nr 153 poz. 1227) oraz art. 8 ust. 7 ustawy z dnia 13 października

1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. nr 205 poz. 1585) przez niesłuszne uznanie, że ubezpieczona, prowadząc kółko dziennikarskie dla dzieci wydające biuletyn (...), otrzymywała honoraria jako twórca działający w ramach umowy

o dzieło, a ponadto nie została prawidłowo pouczona o konieczności zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Powołując się na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W uzasadnieniu podniósł, iż Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom odwołującej, że w spornym okresie prowadziła działalność twórczą, za którą pobierała honorarium. Z drugiej strony wskazał, że Sąd przytoczył w uzasadnieniu wyrok Sądu Najwyższego, w którym zacytowano legalną definicję działalności twórczej z art. 8 ust. 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, z której to definicji wynika, że ubezpieczona, pracując dla MOK w Z., pracy twórczej nie wykonywała.

Organ rentowy nie zgodził się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż po 9 latach można zapomnieć treść pouczeń, a bieżących pouczeń nie czytać, gdyż nie zdefiniowano w nich pojęcia przychodu.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji na rzecz ubezpieczonej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż stosunek prawny istniejący między MOK Z., a ubezpieczoną, polegający na tworzeniu dzieł, czy to w postaci fotografii, czy artykułów, odpowiadał umowie o dzieło. Odnosząc się do kwestii pouczeń, wskazał, iż pouczenia adresowane do ubezpieczonej nie zawierały informacji co stanowi przychód, ale nadto znajdowały się w sąsiedztwie informacji, że zasady zawieszania świadczeń nie mają zastosowania w przypadku kobiet które ukończyły 60 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera bowiem zarzutów skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była zasadność zobowiązania ubezpieczonej przez organ rentowy do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c.,

nie popełnił też uchybień w zakresie, zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji w szczególności prawidłowo ocenił, iż świadczenie pobrane przez ubezpieczoną nie było nienależne w rozumieniu art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

i nie podlegało zwrotowi na podstawie ust. 1 tego przepisu. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne w przedmiocie zasadności żądania zwrotu świadczenia, dokonane przez Sąd I instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999r., z. 24, poz. 776).

Spór w niniejszej sprawie koncentruje się na kwestiach, czy zachodzą przesłanki:

z art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2013.1440j.t.) wyłączające możliwość pobierania przez ubezpieczoną emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy

z ubezpieczenia wypadkowego, z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do żądania przez organ rentowy zwrotu kwot pobranych przez ubezpieczoną z tego tytułu w okresie od dnia

1 kwietnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku oraz w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 oraz z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm., nazywanej dalej ustawą systemową) do żądania odsetek ustawowych od nienależnie pobranych świadczeń za w/w okres.

Przepis art. 26 ust. 1 ustawy wypadkowej daje podstawę od wypłacania osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów, zależnie od jej wyboru:

1. przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo
2. emeryturę powiększoną o połowę renty.

Stosownie do treści art. 26 ust. 3 ustawy wypadkowej, przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli osoba uprawniona osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do świadczeń lub zmniejszenie ich wysokości, określony w ustawie emerytalnej, niezależnie od wysokości tego przychodu. Dla zastosowania art. 26 ust. 3 ustawy wypadkowej kluczowe jest zatem ustalenie, że osoba uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów, w okresie pobierania tych zbiegających się świadczeń osiąga jakikolwiek przychód rozumiany wedle zasad z ustawy emerytalnej, z którym łączy się obowiązek ubezpieczenia społecznego (por. uchwała S.N. z dnia 27 kwietnia 2005r. w sprawie II UZP 1/05, publik. LEX nr 147901).

Na gruncie w/w przepisów Sąd I instancji, w ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowo poczynił ustalenia, że wynagrodzenie, które ubezpieczona uzyskała z tytułu umowy cywilnoprawnej nie było wynagrodzeniem, które podlegałoby składkowaniu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadnicze znaczenie dla oceny charakteru zawartej umowy pomiędzy Miejskim Ośrodkiem Kultury w Z., a ubezpieczoną ma jej cel, a nie nazwa. Formalne zawarcie umowy zlecenia nie jest przesądzające dla powstania obowiązku ubezpieczeń emerytalnych i rentowych. Niezbędne jest rzeczywiste wykonywanie umowy w warunkach charakterystycznych dla danej umowy cywilnoprawnej. W niniejszym postępowaniu prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, iż zasadniczym celem zawartej umowy było wydawanie biuletynu promującego działalność Miejskiego Ośrodka Kultury w Z.. Ubezpieczona w tym celu raz w tygodniu spotykała się dziećmi, omawiała przedstawione materiały dziennikarskie, po czym zabierała pracę do domu, poprawiała otrzymane materiały, przeprowadzała autoryzację i współpracowała przy wydawaniu biuletynu (...) oraz kompletowała fotografie. Zdecydowana część pracy była wykonywana przez ubezpieczoną w domu. Zatem, niewątpliwie wykonywana umowa miała charakter umowy o dzieło.

W konsekwencji poczynionych ustaleń, iż zawarta umowa była umową o dzieło, należało przyjąć, iż nie stanowiła ona przychodu w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Treść art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442.j.t.) wskazuje zamknięty krąg osób fizycznych, podlegających obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, jednakże nie zawiera osób wykonujących umowę o dzieło.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, należało przyjąć, iż nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, czy prowadzona działalność spełniała warunki formalne działalności twórczej, czy ubezpieczona otrzymywała honoraria, jak również, czy ubezpieczona została prawidłowo pouczona w dostarczonych decyzjach o przesłankach zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Konkludując, należy podkreślić, iż ubezpieczona w przedmiotowym okresie wykonywała umowę o dzieło, która nie stanowi przychodu w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec czego, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako całkowicie bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej B. S. kwotę 450,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSA I. Goik /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA J. Ansion
Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR